

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΕΛΗΣ
ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΚΚΕ

Το θέμα του σημερινού συνεδρίου είναι πάντα επίκαιρο.

Η «επιλογή ανθρώπινου δυναμικού στο Δημόσιο Τομέα» αποτελεί σοβαρό ζήτημα, κι αν δούμε την ιστορικότητά του μέχρι το σήμερα, συνδέεται ευθέως με τις εκάστοτε προτεραιότητες και ιεραρχήσεις του κρατικού μηχανισμού.

Σε ποιες, δηλαδή, ανάγκες έρχεται κάθε φορά να απαντήσει αυτός ο Δημόσιος Τομέας, ποιες ιεραρχεί και με ποιο στόχο, κατά πόσο, τελικά, αυτός απαντά στις ανάγκες της κοινωνικής πλειοψηφίας, των λαϊκών κοινωνικών στρωμάτων, ανάγκες οι οποίες ασφαλώς διευρύνονται συνεχώς με την εξέλιξη της Επιστήμης και της Τεχνολογίας.

Ποιο Δημόσιο, δηλαδή, και για ποιον!

Έτσι, οποιαδήποτε συζήτηση για το Δημόσιο Τομέα, δεν έχει μόνο τεχνικά ή τεχνοκρατικά χαρακτηριστικά, δεν είναι μόνο ζήτημα διαδικασιών αντικειμενικών ή αδιάβλητων, αλλά στην πραγματικότητα είναι μια βαθιά πολιτική συζήτηση που συνδέεται αντικειμενικά με τον χαρακτήρα του κράτους, το ρόλο του και την αποστολή του.

Και είναι τέτοια, επειδή, η ουσία κάθε ζητήματος στο Δημόσιο Τομέα έχει να κάνει με τον προσανατολισμό που αυτός έχει, προσανατολισμός, βέβαια, ο οποίος προκύπτει από τον ταξικό χαρακτήρα του αστικού κράτους.

Γιατί δεν υπάρχει ουδέτερο κράτος, δεν υπάρχει κράτος που να στέκεται έξω ή πάνω από τις κοινωνικές, τις ταξικές αντιθέσεις.

Κι αν αυτό δεν είναι τόσο ευδιάκριτο σε περιόδους καπιταλιστικής ανάπτυξης είναι ολοφάνερο σε περιόδους καπιταλιστικής κρίσης.

Δεν υπάρχει ούτε ένας νόμος από τότε που ξέσπασε η οικονομική κρίση που να μην έχει ταξική σφραγίδα υπέρ του κεφαλαίου και κατά του λαού!

Το μαρτυρούν τα μνημόνια, οι αντιλαϊκοί κρατικοί προϋπολογισμοί, οι στραγγαλισμένες κοινωνικές δαπάνες για υγεία, παιδεία και πρόνοια, οι άγριες περικοπές μισθών και συντάξεων, η φοροληλασία, η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, η απελευθέρωση των απολύσεων και τόσα άλλα κι από την άλλη κίνητρα, επιδοτήσεις και προνόμια για το κεφάλαιο!

Κι αν εστιάσει κανείς στις κοινωνικές ανάγκες που οφείλει να καλύπτει ο δημόσιος τομέας τότε πολύ εύκολα θα δει ότι οι μεγαλύτερες, οι πιο εκρηκτικές ελλείψεις ανθρώπινου δυναμικού και όχι μόνο, αφορούν στους τομείς εκείνους που σχετίζονται άμεσα με τις

βασικές κοινωνικές ανάγκες της λαϊκής πλειοψηφίας στην υγεία, την παιδεία, την πρόνοια και αλλού.

Έτσι, στη Δημόσια Υγεία οι ελλείψεις σε νοσηλευτικό και ιατρικό ανθρώπινο δυναμικό είναι τεράστιες και αυτό αξιοποιείται για τη γενίκευση της εργασίας των συμβάσεων ορισμένου χρόνου όπως είναι οι επικουρικοί γιατροί, στην παιδεία οι χιλιάδες αναπληρωτές εκπαιδευτικοί κάθε χρόνο καλύπτουν μόνιμες εκπαιδευτικές ανάγκες και όχι οι μόνιμοι διορισμοί τους ενώ όλες οι κοινωνικές προνοιακές δομές της χώρας στενάζουν από την έλλειψη προσωπικού και την κρατική υποχρηματοδότηση.

Βλέπουμε, δηλαδή, σε όλο το εύρος του Δημόσιου Τομέα να ελαστικοποιούνται οι εργασιακές σχέσεις και να υποχωρεί η μονιμότητα μαζί με την ραγδαία εξελισσόμενη ιδιωτικοποίηση τομέων του Δημοσίου με εργαλεία την κινητικότητα και την αξιολόγηση εργαζομένων και δημόσιων υπηρεσιών.

Να γιατί εξετάζουμε το ζήτημα της «Επιλογής Ανθρώπινου Δυναμικού στο Δημόσιο Τομέα» όπως και άλλες πλευρές για «Τα συστήματα επιλογής προϊσταμένων στο δημόσιο» λ.χ. ή την αξιολόγηση -που αποτελεί και επίκαιρο ζήτημα- πάντα σε συνάρτηση με τον ταξικό χαρακτήρα του κράτους.

Αυτό το κράτος θέλουν να εκσυγχρονίσουν, και η σημερινή και οι προηγούμενες κυβερνήσεις, για να το κάνουν πιο αποτελεσματικό στο ρόλο του ώστε με καλύτερο τρόπο αυτό να υπηρετεί πιο αποτελεσματικά όχι τις οξυμένες κοινωνικές ανάγκες της λαϊκής πλειοψηφίας, αλλά τις γενικές ανάγκες του κεφαλαίου, να στηρίζει με κάθε τρόπο την επιχειρηματικότητα και την καπιταλιστική ανάπτυξη, ιδιαίτερα τώρα σε συνθήκες οικονομικής κρίσης και οξύτατου καπιταλιστικού ανταγωνισμού.

Και για το ρόλο αυτό, επείγει ο εκσυγχρονισμός και η αναδιάρθρωση της δημόσιας διοίκησης.

Είναι χαρακτηριστικό, ότι τα τελευταία χρόνια, της κρίσης και των αναδιρθρώσεων στο Δημόσιο Τομέα, νομοθετείται και εφαρμόζεται ένα ασφυκτικό θεσμικό και οικονομικό πλαίσιο λειτουργίας για το κράτος και τις δομές του.

Ακόμα και οι ΟΤΑ, που κατά το Σύνταγμα είναι αυτοδιοικούμενοι Οργανισμοί έχουν ελάχιστα περιθώρια εφαρμογής διαφορετικής πολιτικής, ούτε καν ελιγμοί σε επιμέρους ζητήματα δεν τους επιτρέπονται, αν δει κανείς τους προϋπολογισμούς τους, τη διαμόρφωση των τελών, τις προσλήψεις κλπ.

Από αυτή τη σκοπιά και η επιλογή προϊσταμένων στο δημόσιο δεν είναι μία διαδικασία επιλογής ενός άξιου υπαλλήλου, αλλά ενός υπαλλήλου κατάλληλου, αν γίνεται και

πρόθυμοι, να υλοποιήσει απαρέγκλιτα την πολιτική της κάθε κυβέρνησης, τη γενική πολιτική γραμμή της ΕΕ και του κεφαλαίου.

Δεν έχει μπει τυχαία η συνέντευξη ως βασικό στοιχείο στη διαδικασία της επιλογής.

Ούτε ήταν τυχαία η πρόσφατη τιμωρητική τροπολογία της κ. Γεροβασίλη για την αξιολόγηση. Γιατί, σε τελική ανάλυση, αυτή η αντιδραστική αξιολόγηση είναι εργαλείο υλοποίησης και αποτίμησης της υλοποίησης αυτής της αντεργατικής πολιτικής και μάλιστα αποτίμησης με σκληρούς όρους.

Και δεν εννοούμε μόνο τις απολύσεις και τις μισθολογικές και βαθμολογικές διαφοροποιήσεις και καθηλώσεις, με τις οποίες συνδέεται η αξιολόγηση του ν. 4369/16, ανεξάρτητα αν δεν ενεργοποιούνται για ευνόητους λόγους αμέσως, εννοούμε και την κατάσταση που επικρατεί, στις κρατικές υπηρεσίες, λόγω της υποστελέχωσης και της υποχρηματοδότησης, στον απαρχαιωμένο εξοπλισμό και στις απαράδεκτες συνθήκες δουλειάς σε πολλούς τομείς, που οδηγούν π.χ. στους Δήμους σε καθημερινά εργατικά-εργοδοτικά ατυχήματα.

Είναι καθαρό πως η λεγόμενη αξιολόγηση δεν έχει καμία σχέση με την ανάγκη επιστημονικής, τεχνικής, επαγγελματικής στήριξης των δημοσίων υπαλλήλων, ώστε οι ίδιοι και οι δημόσιες υπηρεσίες να γίνουν καλύτερες, σύγχρονες, πιο ποιοτικές στην παροχή αναβαθμισμένων κοινωνικών υπηρεσιών για τα λαϊκά στρώματα. Δεν έχει ως σκοπό την ικανοποίηση των διευρυμένων λαϊκών αναγκών, την παροχή ποιοτικών υπηρεσιών ή την εξάλειψη των αιτιών που οδηγούν στην υποβάθμιση αυτών των υπηρεσιών.

Γι αυτό η όποια προσέγγιση της αξιολόγησης των υπαλλήλων από τη σκοπιά των κοινωνικών αναγκών της λαϊκής πλειοψηφίας προϋποθέτει την κατάργηση του αντεργατικού νομοθετικού πλαισίου, τη διασφάλιση της σταθερής και πλήρους εργασίας, την αποσύνδεση της αξιολόγησης από τους αντιλαϊκούς στόχους, που τίθενται για τις κρατικές δομές.

Κλείνοντας, θεωρούμε ότι, τα ζητήματα λειτουργίας του δημόσιου τομέα δεν είναι θέμα προθέσεων όλων εκείνων των θεσμών που είναι επιφορτισμένοι με ελεγκτικές αρμοδιότητες, αφού όσο καλές προθέσεις και να υπάρχουν, άλλοι είναι εκείνοι που σε τελική ανάλυση καθορίζουν το πλαίσιο λειτουργίας τους, κι αυτοί είναι εκείνοι που παίρνουν τις πολιτικές αποφάσεις.

Κατά την άποψή μας, η πραγματική αξιοκρατία και η αντικειμενικότητα αποκτούν το ουσιαστικό τους περιεχόμενο σε μια άλλη, απελευθερωτική οργάνωση της κοινωνίας και της οικονομίας όπου η εργασία και η μόρφωση είναι δικαιώματα όλων, γιατί κίνητρο και σκοπός της παραγωγής γίνεται η ικανοποίηση των διευρυνόμενων αναγκών όλου του λαού και όχι το

καπιταλιστικό κέρδος και, βέβαια, όπου η εξουσία, το κράτος, δηλαδή, βρίσκεται πραγματικά στα χέρια του λαού.